

Vraag nr. 76
van 31 juli 1996
van de heer FRANK CREYELMAN

*Fitnesscentra en bodybuilding –
Dopingcontroles*

Fitness behoort meer en meer bij de huidige levensstijl. De fitnesscultuur veroorzaakte een gestage aangroei van het aantal fitnesscentra, van specifieke literatuur, en zo meer.

In het zog van deze evolutie stijgt ook het dopinggebruik.

Volgens ingewijden is hormonale doping voor bodybuilders een must om – zelfs bij competities met een plaatselijk karakter – binnen de prijzen te vallen. Vermits in fitnesscentra competitieve bodybuilders en doorsnee-sportievelingen met mekaar in contact komen en samen trainen, is het gevaar reëel dat jongeren snel resultaat wensen en eveneens naar doping grijpen.

Door het overlijden van de Duitse bodybuilder Andreas Munzer aan een overdosis hormonale producten, is men in Duitsland wakker geschoten. Maar hoe zit het bij ons ?

1. Zijn er cijfers over het hormonaal dopinggebruik in de Vlaamse bodybuilderswereld ? Wat is het aandeel hierin van de fitnesscentra ?
2. Worden er dopingonderzoeken gedaan in fitnesscentra ? Gebeuren er dopingcontroles tijdens bodybuilderswedstrijden ? Hoe frequent zijn die controles ?
3. Welke strafmaat wordt er gehanteerd voor dopinggebruikers, dopingdealers, fitnesscentra waar doping wordt gebruikt en hun uitbaters ?

Antwoord

1. In Vlaanderen worden er sinds 1988, op initiatief van de overheid, geregeld dopingcontroles uitgevoerd bij bodybuilderswedstrijden. Sinds 1992 gebeurden deze controles in uitvoering van het decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening. Deze regelgeving is enig in haar soort. De Vlaamse Gemeenschap mag er terecht prat op gaan tot de absolute top te behoren in Europa inzake dit deel van het sportrecht.

Zoals blijkt uit volgend overzicht lag het

aantal overtredingen dat daarbij werd vastgesteld steeds zeer hoog :

	Aantal controles	Overtredingen
1990	42	29
1991	99	30
1992	82	42
1993	153	85
1994	155	59
1995	55	14

Hoewel deze cijfers enkel betrekking hebben op dopingcontroles die werden uitgevoerd ter gelegenheid van wedstrijden, en dus met de nodige voorzichtigheid moeten worden geïnterpreteerd, kunnen we toch, ook op basis van andere informatie, veronderstellen dat het gebruik van hormonale substanties in het milieu van de bodybuilding, zowel in Vlaanderen als daarbuiten, wijd verspreid is.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat bodybuilders (en soms ook sportbeoefenaars uit andere sporttakken) aan deze hormonale substanties komen via twee kanalen :

- a. op voorschrift van malafide artsen.
Het weze hierbij vermeld dat in het recente verleden enkele artsen zowel door het Riziv (Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering) als door de Orde van Geneesheren werden bestraft voor het overmatig voorschrijven van hormonale substanties ;

- b. via een illegale zwarte markt.

2. Tot op heden worden enkel dopingcontroles uitgevoerd bij bodybuilderswedstrijden. Wij verwijzen daarbij naar bovenvermelde cijfers.

De sanctionering van dopinggebruikers gebeurt door de disciplinaire commissie en de disciplinaire raad, zoals bepaald in het decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening en de uitvoeringsbesluiten terzake. Ook de strafmaat die wordt gehanteerd bij overtreding van de dopingswetgeving is vastgelegd in het decreet van 27 maart 1991.